

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **N. G.**, narozený „X“, státní příslušnost Afghánistán,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01, Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2017, č. j. KRPU-245941-16/ČJ-2017-040022-ZZ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 20. 12. 2017, č. j. KRPU-245941-16/ČJ-2017-040022-ZZ, jímž byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“). Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal 19. 12. 2017 v 18:00 hodin.
2. V žalobě žalobce předeslal, že žalovaná porušila § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalobce namítal, že žalovaná nezkoumala a neodůvodnila existenci vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť pouze při existenci tohoto nebezpečí je možné rozhodnout o zajištění za účelem předání. K tomu poukázal na závěry Soudního dvora Evropské unie ve věci Al Chodor, kde soudní dvůr uzavřel, že čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III ve spojení s jeho čl. 28 odst. 2 ukládají členským státům povinnost stanovit obecně závazným právním předpisem objektivní kritéria, na nichž se zakládají důvody, pro které je možné se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu, s nímž je vedeno řízení o přemístění, může uprchnout. Tato kritéria jsou obsažena v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce konstatoval, že k naplnění všech podmínek pro zajištění cizince podle nařízení Dublin III je potřeba předmětná objektivní kritéria vztáhnout na subjektivní skutkový stav a posoudit, zda je i v konkrétním případě naplněn předpoklad pro zajištění – existence vážného nebezpečí útěku. Pokud žalovaná opomněla posoudit existenci takového nebezpečí, resp. úvahu o existenci takového nebezpečí opomněla vtělit do svého rozhodnutí, způsobila podle žalobce nezákonnost tohoto rozhodnutí.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaná nedostála své povinnosti předběžně posoudit existenci systematických nedostatků azylového řízení v Rumunsku a Bulharsku, tj. nedostatečně a nesprávně posoudila to, zda je předání žalobce vůbec možné. Žalobce uvedl, že nemůže být předán do Bulharska, neboť tam dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení, které představují porušení základních lidských práv a svobod. Poukázal na špatné podmínky v přijímacích střediscích v Bulharsku a dodal, že se tam již nacházel, a proto má přímou zkušenost se stavem tamní azylové procedury. Žalobce byl obětí nátlakového jednání bulharských úřadů a má zkušenost se špatným zacházením speciálně s osobami z Afghánistánu. Podotkl, že podle zprávy Al Jazeera z 24. 11. 2016 *Bulgaria: Refugee protests over treatment turn violent* uvízlo v Bulharsku kolem 13 000 uprchlíků, a to zejména z Afghánistánu. Podle zprávy BBC (2016) *Migrant crisis: riot in Bulgaria's largest refugee centre* došlo v roce 2016 v důsledku špatné situace ubytovaných uprchlíků k několika nepokojům, přičemž v uprchlickém zařízení Harmanli, kde se nacházelo 3 000 uprchlíků většinou z Afghánistánu, došlo dne 24. 11. 2016 k násilným protestům. Tento incident byl předmětem komunikace mezi bulharskou vládou a premiérem Afghánistánu, který požádal bulharské úřady o zajištění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bezpečnosti

afghánských

uprchlíků

v táboře [srov. zprávu National Radio Television of Afghanistan (2016) *Bulgaria abided by protection of Afghan refugees rights*]. V důsledku uvedené situace vydal podle žalobce Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky dne 29. 11. 2016 stanovisko, podle kterého stížnosti na přijímací podmínky a přeplněnost zařízení nebyly v táboře reflektovány, což způsobovalo frustraci a napětí mezi ubytovanými osobami a nakonec vedlo k násilnostem. Uprchlíkový tábor Harmanli byl vážně přeplněn, jelikož tam bylo ubytováno 3 100 osob, ačkoli oficiální kapacita je 2 710 osob. Ve zprávě UNHCR (2016) *Bulgaria: UNHCR concerned about calls for expulsions following tensions at overcrowded and substandard reception centre for asylum-seekers* se dále uvádí, že jsou tam špatné hygienické podmínky (omezen přístup k teplé vodě) a problémy s poskytováním zdravotní péče v důsledku nedostatku léčiv, přičemž podmínky v ostatních přijímacích a detenčních střediscích v Bulharsku jsou rovněž nedostatečné.

4. Podle žalobce jsou s ohledem na stav azylové procedury v Bulharsku uvedené dokumenty zcela zásadní, aktuální a vyvracejí tvrzení žalovaného, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ve vztahu k Bulharsku neshledal žádné nedostatky azylové procedury. O špatném zacházení s uprchlíky v Bulharsku svědčí podle žalobce také investigativní článek v deníku *The Guardian* ze dne 12. 3. 2017 *UK sending Syrians back to countries where they were beaten and abused*, ze kterého vyplývá, že jeden z uprchlíků mluvil o držení v klecích v Maďarsku, mučení a přivazování k postelím pracovníky detenčního zařízení v Rumunsku a o bití v Bulharsku. Bývalý syrský kapitán námořnictva Mohammad Nadi Ismail byl v Bulharsku zajištěn v detenci, bit a mučen; popsal, že byli přinuceni se svléct a stát v řadě, během čehož je bili po intimních partiích; také je budili v noci, bili je a kopali. Všechny tyto skutečnosti označil žalobce za nepřímý důkaz toho, že azylové řízení a procedura v Bulharsku trpí problémy a předání žalobce podle nařízení Dublin III může být zásahem do jeho lidské důstojnosti a práv. Posouzení ze strany žalované podle žalobce neobstojí ani jako předběžné posouzení situace v Bulharsku, neboť vychází z nesprávných a nedostatečných podkladů.
5. Žalobce upozornil na to, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné zohlednění jeho individuální situace. Realizovatelnost předání musí být zdůvodněna nejen obecně s ohledem na objektivní stav azylové procedury v cílové zemi, ale také konkrétně s ohledem na individuální okolnosti osoby, která má být předána. Žalovaná však takovou úvahu do svého rozhodnutí nevložila, ani nezkoumala, zda žalobci nehrozí nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení s ohledem na jeho individuální charakteristiky. K tomu žalobce poukázal na zmíněné problémy, jimž čelí uprchlíci zejména afghánského původu v Bulharsku, a na své vlastní zkušenosti se zacházením policie v Rumunsku. Zdůraznil, že cestoval společně s Nawidullahem Tarakheem, který byl napaden v Rumunsku policií a bylo mu způsobeno závažné poranění. Žalovaná však tyto okolnosti vůbec nezohlednila a neuvedla, zda je i s ohledem na existenci takových skutečností reálné jeho předání do Rumunska.
6. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsala skutkové okolnosti případu a konstatovala, že jednoznačně prokázala, že žalobce na území České republiky neoprávněně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobýval minimálně dne 19. 12. 2017. Neoprávněnost pobytu je odůvodněna tím, že žalobce není držitelem žádného víza či oprávnění k pobytu a na území České republiky pobývá v rozporu se zákonem o pobytu cizinců i v rozporu s nařízením Rady (ES) č. 539/2001 a nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 399/2016. Podotkla, že se žalobcem je vedeno řízení o předání do Bulharska nebo Rumunska jakožto států příslušných k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III. Podle žalované je předání žalobce do těchto dvou států možné a neodporuje čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, což bylo v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně odůvodněno. Žalovaná zvážila jednotlivé alternativy zajištění a dospěla k závěru, že nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření. Podle žalované je ve spisovém materiálu dostatečně doloženo dosavadní jednání žalobce, který po podání žádosti o mezinárodní ochranu opakovaně nesetřval na území státu, kde žádost podal, do konečného posouzení žádosti, z daných států nelegálně vycestoval a cestoval v úkrytu ložného prostoru kamionu, kdy jeho cílem bylo Německo, Belgie nebo Francie, kde chtěl opětovně požádat o mezinárodní ochranu. Žalovaná konstatovala, že žalobce tím naplnil hned několik alternativ vážného nebezpečí útěku uvedených v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Otázkou existence systematických nedostatků azylového řízení v Rumunsku a Bulharsku se žalovaná zabývala na straně 5 napadeného rozhodnutí, a to jak obecným posouzením, tak individuální situací žalobce. Podotkla, že se žalobce nezmínil o žádných problémech v táborech pro migranty, ani o azylovém řízení v daných státech. Žalovaná připustila, že žalobce tvrdil, že jeho přítel byl postřelen policií v Rumunsku, ale nijak blíže nespecifikoval, za jakých okolností a proč se do střelby zapletl. Podle žalované rozhodně není pravdou, že by se žalobce jakkoli zmínil o špatném zacházení ze strany policie, jak tvrdil v žalobě žalovaná se rovněž pozastavila nad skutečností, že o střelbě se před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalované vůbec nezmínil.

7. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 19. 12. 2017 spolu s dalšími cizinci nalezen policejní hlídkou v návěsu bulharského kamionu, nedisponoval dokladem totožnosti, a proto byl téhož dne v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18:00 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, následně bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona. Žalobci byly sejmuty otisky prstů s pozitivním výsledkem lustrace v evidencích EURODAC v Bulharsku a v Rumunsku.

10. Dne 20. 12. 2017 v 10:59 hodin byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že své datum narození nezná a je mu asi 19 let. V mobilním telefonu má vyfotografovaný občanský průkaz, ze kterého vyplývá, že v roce 2010 mu bylo 15 let. Popsal, že z Afghánistánu odcestoval před dvěma lety do Pákistánu, poté do Íránu, Turecka a poté do Bulharska, kde jej zadržela policie, vzala mu otisky a žalobce podepsal žádost o azyl. Byl umístěn do uprchlického tábora. Tam se od krajanů dozvěděl, že nemá šanci získat azyl. Proto se asi po pěti měsících rozhodl odcestovat do Srbska, kde zůstal asi osm měsíců. Následně odjel do Rumunska, kde byl asi 7 měsíců v uprchlickém táboře ve městě Gergu. V Rumunsku také požádal o azyl. Jeho žádost byla zamítnuta. V táboře mu jeden Afghánec nabídl cestu do Německa. Spolu s dalšími cizinci je odvedl z tábora, na benzínovou pumpu, kde jim převaděč otevřel kamion a oni nastoupili. Řidiče kamionu žalobce neviděl. V kamionu byl žalobce jednu noc. Za cestu měli zaplatit jeho rodiče v Afghánistánu. Na otázku, za jakým účelem cestoval do České republiky, žalobce odpověděl, že vůbec nevěděl, kam jede, chtěl jet do západní Evropy – Německa, Belgie či Francie. Žalobce nevěděl, jak dlouho pobýval na území České republiky, uvedl, že asi pár hodin. Byl si vědom toho, že by měl mít vízum a platný cestovní doklad. K rodinným vazbám v České republice a Evropské unii uvedl, že v České republice ani Evropské unii nemá žádné rodinné vazby ani známé. V Afghánistánu žalobci hrozí nebezpečí, území, kde bydlí, je pod kontrolou hnutí Taliban. Kdyby tam zůstal, musel by bojovat za Taliban, nebo by mu hrozila smrt. Na území České republiky nemá žalobce žádné vazby, jen tudy projížděl. Vyšší soudní úřednice Afghánistánu žijí jeho rodiče, kteří tam mají dům a pozemky. Kdyby tam byl vrácen, šlo by mu o život. Žalobce uvedl, že v Rumunsku ukončeno mu azyl udělen nebyl a o výsledku azylového řízení v Bulharsku nemá informace.
11. Následně bylo téhož dne vydáno žalobou napadené rozhodnutí.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zaměřil na námitku, že žalovaná nezkoumala a dostatečně neodůvodnila existenci vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení platí, že „[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně konstatovala, že žalobce nebyl v době zajištění dne 19. 12. 2017 držitelem platného víza nebo povolení, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky, a pobýval zde neoprávněně. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, neoprávněný pobyt cizince na území se považuje za vážné nebezpečí útěku, tudíž je zjevné, že podmínky pro zajištění stanovené v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců byly splněny. Žalovaná sice výslovně neuvedla, že vážné nebezpečí útěku spatřuje právě v uvedené skutečnosti, nicméně z obsahu napadeného rozhodnutí evidentně vyplývá, že se touto otázkou zabývala, když zdůraznila neoprávněnost pobytu žalobce na území České republiky. Uvedený dílčí nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal soud jako dostatečný důvod pro jeho zrušení, když navíc naplnění žalobcem akcentované podmínky pro zajištění je zcela evidentní. Soud k tomu dodává, že je obecně známou skutečností, že Česká republika nesousedí s Bulharskem ani s Rumunskem, kam má být žalobce předán, což rovněž zakládá vážné nebezpečí útěku ve smyslu citovaného ustanovení. Soud proto v daném ohledu nepokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné ani za nezákonné a příslušnou námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
15. Dále se soud zaměřil na námitky týkající se reálnosti předání žalobce do Rumunska či Bulharska a tvrzených systémových nedostatků tamních azylových řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v těchto státech. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“
16. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud upřesnil, že „[p]ři posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je předání žalobce do jiného členského státu alespoň potenciálně možné, přičemž se musí zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti musí zabývat případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Tato povinnost není nikterak vázána na obsah tvrzení zajišťovaného cizince, neboť podle § 50 odst. 3 správního řádu musí žalovaná zkoumat, zda nejsou naplněna kritéria čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovená v jeho druhém pododstavci, ex offio (tedy z úřední povinnosti).
18. Se žalobcem lze tedy souhlasit v tom, že žalovaná měla povinnost zabývat se reálností jeho předání do jiného členského státu Evropské unie podle nařízení Dublin III. V této souvislosti ovšem soud zdůrazňuje, že pravomocí vést řízení o předání žalobce do jiného členského státu není nadána žalovaná, nýbrž Ministerstvo vnitra, které určuje, do jakého členského státu bude dotýčný předán a s takto určeným státem následně předání vyjednává. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení, ve velice krátkých lhůtách, a navíc v době, kdy ještě Ministerstvo vnitra nezahájilo vlastní řízení o předání cizince, resp. nestanovilo konkrétní stát, kam bude cizinec předán. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti předání cizince do jiného členského státu.
19. V projednávané věci ze zjištění žalované na základě shody otisku prstů i z vlastní výpovědi žalobce vyplynulo, že v minulosti požádal o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku a v Bulharsku. Podle těchto zjištění žalované přicházelo v úvahu předání žalobce do Rumunska nebo do Bulharska, případně do jiného členského státu, který později určí k tomu příslušné Ministerstvo vnitra. Po žalované, která k tomu není nadána pravomocí, nelze požadovat, aby sama zkoumala, do kterých dalších členských států by žalobce teoreticky mohl být předán podle nařízení Dublin III, proto považuje soud za zcela dostatečné, pokud žalovaná hodnotila realizovatelnost předání a existenci případných překážek pouze ve vztahu k uvedeným dvěma státům. Žalovaná u těchto států neshledala systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, když na straně 5 napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že z úřední činnosti nemá k dispozici žádné informace a není jí znám žádný rozsudek krajského nebo Nejvyššího správního soudu, případně jiného členského státu Evropské unie nebo jakékoli konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že by v Rumunsku nebo v Bulharsku docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v těchto státech. Dále zdůraznila, že žalobce sám neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly systematickým nedostatkům v azylovém řízení, či které by nasvědčovaly existenci nedostatků v podmínkách přijetí žadatelů o azyl v daných státech, které by nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaná dále poukázala na to, že Česká republika vede tzv. dublinská řízení, na základě kterých jsou žadatelé o udělení mezinárodní ochrany, neoprávněně pobývající na území České republiky, předáváni do Rumunska a Bulharska, a uzavřela, že přemístění žalobce je v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nedostatky podle tohoto článku nebyly zjištěny a předání je možné. V tomto ohledu je podle názoru soudu odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela dostačující a přezkoumatelné.
20. Žalobce by si měl uvědomit, jak ostatně sám správně poznamenal v žalobě, že žalovaná posuzuje reálnost předání pouze předběžně. V této souvislosti je třeba zmínit rozsudek Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „*Policie České republiky je při zajištění cizince povinna zkoumat, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013, a to v tom rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení.*“ Těto povinnosti žalovaná

v projednávané věci dostala, když navíc žalobce v průběhu správního řízení neuváděl žádné skutečnosti, které by jakkoli nasvědčovaly tomu, že v Bulharsku nebo v Rumunsku existují systematické nedostatky týkající se azylového řízení nebo podmínek pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Podle názoru soudu by podrobnější zkoumání těchto otázek v řízení

o zajištění žalobce vzhledem k absenci relevantních tvrzení z jeho strany jednoznačně překračovalo rámec tohoto řízení i kompetenci žalované, neboť zevrubné zkoumání případných překážek předání cizince přísluší správnímu orgánu, který povede vlastní řízení o předání.

21. Na údajně špatné podmínky v přijímacích střediscích v Bulharsku, špatné zacházení s osobami z Afghánistánu a domnělé blíže nekonkretizované nátlakové jednání bulharských úřadů žalobce poprvé poukázal až v žalobě, proto podle názoru soudu nelze žalované vytýkat, že se těmito skutečnostmi nezabývala. Za situace, kdy žalobce nijak neupřesnil, v čem konkrétně měly špatné podmínky v bulharských přijímacích střediscích spočívat, jak konkrétně jej mělo zasáhnout údajné špatné zacházení s osobami z Afghánistánu, ani v čem spatřoval domnělý nátlak bulharských úřadů, soud dospěl k závěru, že tato obecná tvrzení nejsou způsobilá vyvrátit (toliko předběžný) závěr žalované o reálnosti naplnění účelu zajištění, tj. předání žalobce do Bulharska. Totéž platí pro obecnou zmínku žalobce o špatných hygienických podmínkách a problémech s poskytováním zdravotní péče i pro závěry, které žalobce činil ze zpráv citovaných v žalobě, které navíc v okamžiku jeho zajištění byly již více než rok staré, tedy nikoli aktuální, jak tvrdil žalobce.
22. Soud opětovně zdůrazňuje, že žalobce sám žádné konkrétní negativní zkušenosti, které by mohly zakládat pochybnosti o existenci systematických nedostatků v Bulharsku či Rumunsku, neuvedl, a proto soud považuje vyhodnocení provedené žalovanou za plně adekvátní. Absence konkrétních tvrzení žalobce pak podle názoru soudu značně kontrastuje s jeho následným požadavkem na zohlednění jeho individuální situace. Pokud žalobce žádné relevantní skutečnosti netvrdil, nelze žalované vytýkat, že nezohlednila jeho údajné individuální okolnosti (charakteristiky), které rozhodně není povinna si domýšlet. Při neexistenci relevantních tvrzení ohledně azylové procedury a podmínek přijetí žalobce v Rumunsku či Bulharsku soud zároveň neshledal ani tvrzenou nesprávnost či nedostatečnost podkladů pro posouzení situace v uvedených státech.
23. K tvrzení žalobce o tom, že jeho přítel byl zraněn rumunskou policií při zásahu a on sám se tedy obává špatného zacházení ze strany tamní policie, soud předně uvádí, že mu není zřejmé, jak tato okolnost souvisí s azylovým řízením či s podmínkami přijetí uprchlíků v Rumunsku. Soud připomíná, že obavu ze špatného zacházení ze strany rumunské policie žalobce poprvé zmínil až v žalobě. Podle názoru soudu proto nebylo povinností žalované Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na tyto skutečnosti při posuzování reálnosti předání žalobce do Rumunska jakkoli reagovat. Ve vztahu k požadavkům vyplývajícím z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III naopak soud pokládá za podstatné, že žalobce byl v Rumunsku umístěn do uprchlického tábora, ohledně kterého neuvedl žádné informace, které by nasvědčovaly jím (teprve až v žalobě) tvrzeným systematickým nedostatkům.

24. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě nijak nekonkretizoval, v čem mělo spočívat údajné porušení § 68 odst. 2 správního řádu, upravujícího požadavky na výrokovou část rozhodnutí, ani v čem spatřoval porušení čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, soud se těmito námitkami nemohl podrobněji zabývat a toliko obecně konstatuje, že žádná taková pochybení v daném případě nezjistil.
25. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení zákona o pobytu cizinců ani správního řádu a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné, tudíž zákonné a přezkoumatelné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. ledna 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)